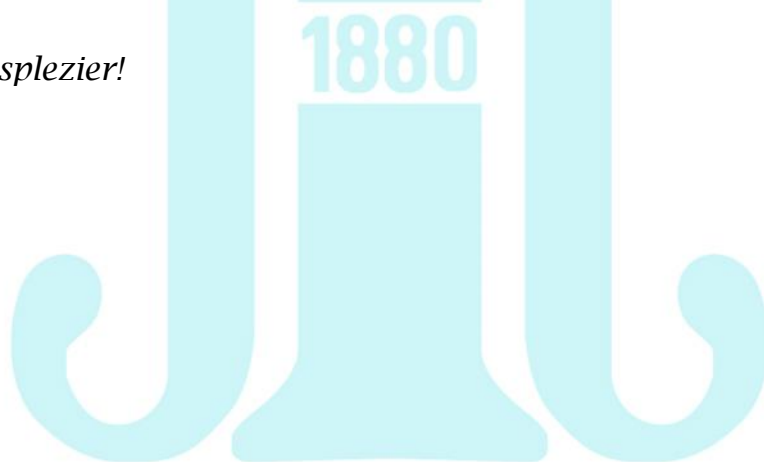

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HET FAMILIEFEEST

monoloog

1880
door

Frans van Lancker

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2665

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET FAMILIEFEEST* op te voeren moet de naam van auteur *FRANS VAN LANCKER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/007
ISBN 978-90-385-07019

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Frans van Lancker
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

Personage : 1 heer, 45 tot 60 jaar.

MAN : Morgen, morgen is het weer van dat. Twee keer per jaar komt de familie langs mijn vrouws kant bij elkaar. Dit jaar komen ze bij ons hun voeten onder tafel steken. Gelukkig heeft mijn vrouw maar twee zusters. De oudste is kinderloos en de andere heeft één dochter. We vragen er altijd ons twee dochters bij. Als ge er tante Alice, de enige tante van mijn vrouw die nog overschiet, en Dimitri, onze kleinzoon van 14 maanden, bijtelt, zijn we toch al rap met dertien. Ge gaat mij niet horen zeggen dat we gelijk sardienen opeengeperst zitten, maar zo ruim is onze living nu ook weer niet, en als ik eraan denk dat ik tot 's achternoois te vijven zo geprangd tussen mensen moet blijven zitten dat ik omzeggens hun spijsvertering kan beluisteren, begin ik toch binnen de kortste keren te zweten. Ach ja, ik heb al meer dan eens aan Madeleine voorgesteld om ze alleen op de koffie uit te nodigen, maar dan bekijkt ze mij een paar seconden misprijzend over haar halve brilglazen en gaat dan door met crocheteren. Ik heb haar ook al gevraagd waarom ze de bijeenkomst niet wat meer naar de zomerkant verlegt, dan kunnen we buiten zitten. Maar ze wil niet afwijken van de gewoonte om haar volk één week na de grote kuis te inviteren. En als ik maar niet denk dat ze rolschaatsen gaat aanbinden om honderd keer tussen de keuken en het terras met schotels heen en weer te zeulen. En René en Georgette van naast de deur moeten toch niet horen zeker wat er tussen familieleden besproken wordt. Ja, ons Madeleine weet wat ze wil.

Tante Alice herhaalt elk jaar zonder mankeren: “Madeleintje, ge moet u zo niet uitsloven voor ons. Laat Albert een barbecue metsen op het einde van de hof. Dat is ook gezellig.” Maar dan krijgt ze tegenwind van ons alletwee, ne waar. Onze hof is al maar een voorschoot groot, en de bloembollen die ik in het najaar in de grond heb gestoken, gaan niet wijken voor zo 'n barbecuegedrocht. Ik weet begot niet wat sommigen daarvan moeten hebben. Ze zijn zo zot als een achterdeur. Allez, ze geven stukken van mensen uit aan een geïnstalleerde keuken, met dampkap en microwave en de hele santeboetiek. En dan staan ze alle weekends, als de zon schijnt wel te verstaan,

te prutsen aan hun barbecuerooster. Ze krijgen met moeite het vuur in gang, ze moeten ik weet niet hoelang wachten tot ze voldoende gloeiende as hebben. En ondertussen staan ze hun slokdarm uit hun keel te hoesten van de rook. En wat krijgt ge dan eindelijk op uw bord? Een end chipolata of andere brol waarvan ge het vet en het bloed in het vuur heb zien druppelen, met een patat in gloeiend zilverpapier, waar dat ge uw poten aan verbrandt, wat konijneneten en een paar cholesterolsausjes. Ge moogt dan al blij zijn dat ge, voor ge begint aan de smulpartij, niet eerst wat zwartverbrande stukjes as die vanuit het vuur nu en dan opknetteren, van uw kotelet hebt moeten schrapen. Smakelijk is anders.

Tante Alice moet ik gaan halen met de auto. We zouden ze liever thuislaten, maar mijn vrouw kan het niet over haar hart krijgen. Ik help haar bij het instappen, en van zodra ze geïnstalleerd is, begint de miserie. “’t Is koud in uwen auto, Albert, staat uw chauffage wel aan?” Nu moet ge weten dat ze in april nog een pelsmantel draagt waar ze twee keer in kan. Ge ziet zo dat het geen echte is, maar ze wil mij dat wel laten geloven. Ik moet er absoluut niet van weten, van pelsmantels, maar ik moet er altijd eens aan voelen van haar. Bah! Dat griezelig ding ligt dan over mijn versnellingspook, maar als ik het durf verleggen hoor ik vanop de achterbank het vervaarlijk gegrom van Whisky, de oude, jaloerse, terriër van tante Alice, die haar beschermt en gezelschap houdt. Als ik onder tafel mijn voet durf verplaatsen, knapt hij in mijn pantoffel, want aan tafel zit tante Alice naast mij. Mijn plezier kan niet op. Ze heeft op alles kritiek, ze zegt alles driemaal en ze weet alles best. Allez, zo beweerde ze vorig jaar, terwijl ze haar tomate crevettes naar binnen zat te werken, dat het allemaal gelogen was van die ganzen van de foie gras, dat ze absoluut geen zeer hebben als ze eten in hun strot geduwd krijgen, want dat ge ze toch niet hoor schreeuwen. Met een trechter in uw bek moet dat inderdaad niet gemakkelijk zijn, ne waar.

Bij ons komt er geen foie gras op tafel, dat kan mijn bruine niet trekken. Madeleine maakt steevast konijn met compote en pruimen klaar. Dat kan ze

best en iedereen mag het. Als ge elf mensen over de vloer krijgt, moeten er meer boodschappen gehaald worden dan gewoonlijk, ne waar en dan zendt mijn vrouw mij naar de Delhaize. Ik sta wel niet te springen, maar sinds Rita, ons jongste, alleen is gaan wonen, word ik wel eens op pad gestuurd, meer dan mij lief is. Want ik vind dat een man niet constant moet meehelpen in het huishouden, zeker niet als hij een vrouw en twee dochters heeft, hé madame? Er wonen er zo twee van die zachtgekookte eitjes in mijn straat. Als ge ze een hand wilt geven, steken ze meestal hun pols vooruit, want hun hand is nat van de dweil. Ge ziet ze aan de voordeur de stofvod uitslaan, terwijl hun 'bolleke' achteraan over de haag aan 't lachen is met een flauwe grap van de buurman, kent ge dat? Gust van 't werk is er ook zo een. Het enige waarover ge met die mens kunt babbelen is waarmee ge vlekken uit een tafellaken moet verwijderen en hoe ge een boord van een manshemd moet strijken.

Ik dus tegen mijn principe in naar de Delhaize. Madeleine had mij een briefje meegegeven. Ik heb water en bloed gezweet om te raden wat ze soms bedoelde. Voor iemand die omzeggens nooit de klink van een winkel vastpakt is een supermarkt het voorgeborchte van de hel. Stel u voor: ge staat daar en ge moet lychees hebben, en ge weet van ver of van bij niet of dat een merk is van houten spelden of gesmolten varkensvet. Kan een van mannen mij zeggen wat 'Woolite' betekent? 'Woolite'. Nee? Vraag me niet waarom, maar ik dacht dat het hondeneten was. Een ganse rayon met voeding voor alleen maar beesten hebben ze daar, ze moesten het eens weten in Burundi, een ganse rayon, maar geen Woolite te vindenn ne waar. In een kruidenierswinkel bestelt ge zoiets gewoon. Ja, 'k weet het. In een supermarkt zoudt ge kunnen vragen waar iets staat, akkoord, maar ge moet wel rap zijn. Er loopt daar niet al te veel personeel rond en ze hebben precies allemaal geen tijd, of het is toch wel juist hun rayon niet zeker. Ik liep daar gelijk in de doolhof op de foor. En dan dat gedrum aan de kassa. Al dat gerief komt op u toegerold. En denk maar niet dat er iemand ook maar een handje zou toesteken. Ze staan u aan te gapen lijk stomme ramptoeristen.